

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 101 ust. 1 TFUE, art. 23 ust. 3 akapit trzeci rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ i pkt 33 wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 z powodu błędu dotyczącego okoliczności faktycznych i naruszenia prawa w związku z zakwalifikowaniem Conserve Italia jako przedsiębiorstwa zamiast jako związku przedsiębiorstw oraz błędu w ustaleniu maksymalnej kwoty grzywiny.
 - Skarżące twierdzą w tym względzie, że kwestionują błędną kwalifikację Conserve Italia jako „przedsiębiorstwa” zamiast jako „związku przedsiębiorstw” do celów zastosowania art. 101 ust. 1 TFUE i art. 53 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG). Brak uznania w decyzji Conserve Italia za „związek przedsiębiorstw” – zgodnie z własną i samodzielną definicją wypracowaną w prawie konkurencji Unii – doprowadził do poważnego błędu przy obliczaniu maksymalnej kwoty grzywiny.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 101 ust. 1 TFUE, art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 oraz pkt 14, 19, 20, 22, 24 i 25 wytycznych z powodu błędu w ustaleniu kwoty podstawowej.
 - Skarżące podnoszą w tym względzie w pierwszej kolejności, że Komisja Europejska, ustalając wartość sprzedaży podlegającą uwzględnieniu jako wartość odniesienia przy obliczaniu kwoty podstawowej nałożonej na nie grzywiny, popełniła błąd, gdyż uwzględniła wartość sprzedaży zrealizowanych w całym EOG. W drugiej kolejności skarżące uważają, że zastosowanie przez Komisję Europejską w niniejszym przypadku stosunku 18 % wartości sprzedaży było nieuzasadnione. Ponadto Komisja Europejska zarzuciła Conserve Italia udział w naruszeniu w okresie odpowiadającym całkowitemu czasowi trwania naruszenia, pomijając okoliczność, że jej udział w każdym z porozumień był dużo bardziej ograniczony i nie miał wcale ciągłego charakteru, gdyż wykonanie porozumień było wielokrotnie przerywane.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2022 r. – Estonia/Komisja

(Sprawa T-62/22)

(2022/C 148/43)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Republika Estońska (przedstawiciel: M. Kriisa)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji Europejskiej z dnia 17 listopada 2021 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona Republiki Estońskiej w wysokości 634 057,30 EUR;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja Europejska błędnie zinterpretowała i zastosowała art. 21 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 809/2014⁽¹⁾ w związku z art. 30 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 640/2014⁽²⁾ i w ten sposób błędnie uznała, że system składania wniosków o pomoc w Estonii nie jest zgodny z tymi przepisami.

2. Zarzut drugi dotyczący arbitralnej, a w konsekwencji błędnej wykładni przez Komisję Europejską art. 30 ust. 2 rozporządzenia nr 640/2014.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i zasady dobrej administracji ze względu na to, że Komisja nie była w stanie wystarczająco jasno uzasadnić powodów, dla których zastąpienie zwierząt dozwolone w sposób dozwolony w Estonii nie jest zgodne z prawem Unii.

- (¹) Rozporządzenie wykonawcze Komisji z dnia 17 lipca 2014 r. ustanawiające zasady stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, środków rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U. 2014, L 227, s. 69).
- (²) Rozporządzenie delegowane Komisji z dnia 11 marca 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli oraz warunków odmowy lub wycofania płatności oraz do kar administracyjnych mających zastosowanie do płatności bezpośrednich, wsparcia rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U. 2014, L 181, s. 48).

Skarga wniesiona w dniu 1 lutego 2022 r. – Brooks England/EUIPO – Brooks Sports (BROOKS ENGLAND)

(Sprawa T-63/22)

(2022/C 148/44)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Brooks England Ltd (Smethwick, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: S. Feltrinelli)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Brooks Sports, Inc. (Seattle, Waszyngton, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „BROOKS ENGLAND” – zgłoszenie nr 3 298 321

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 listopada 2021 r. w sprawie R 2432/2020-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uwzględnienie skargi;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości i w konsekwencji nakazanie, aby sporny znak towarowy został zarejestrowany dla wszystkich kwestionowanych towarów;
- jako żądanie posiłkowe, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części i nakazanie, aby sporny znak towarowy został zarejestrowany przynajmniej dla kwestionowanych towarów w klasie 18;
- nakazanie EUIPO zwrotu kosztów postępowania poniesionych przez powoda w związku z wcześniejszym i obecnym postępowaniem.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 poprzez błędną ocenę prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku spornego znaku towarowego i wcześniejszego znaku towarowego;
- Naruszenie 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 poprzez błędną ocenę dowodu używania wcześniejszego znaku towarowego;